

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Approbatio, Data à Reverendissimo P. M. Fr. Benedicto de Salazar,
Generali Magistro Ordinis S. Benedicti, in Supremo Inquisitionis Consilio
Qualificatore, Serenissimi Regis nostri in Congregatione ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

FACULTAS PROVINCIALIS.

Petrus Hieronymus de Corduba Societatis Jesu, per Provinciam Castellæ Præpositus Provincialis, ex speciali Admodum R. P. Joannis Pauli Oliva, nostri Præpositi Generalis, commissione, concedo, ut typis mandetur *Secunda Pars Vitæ Venerabilis Virginis Mariæ de Escobar Vallisoletanæ, conscripta à Patre Andrea Pinto Ramirez ejusdem Societatis, quæ examinata fuit ac approbata à doctis & gravibus Societatis nostræ Viris. In cujus rei testimonium do has præsentēs manu meâ subscriptas, & officij mei sigillo munitas, in isto Collegio S. Patris nostri, Vallisoleti 1. Martij An. 1672.*

Petrus Hieronymus de Corduba
Provincialis Castellæ.

APPROBATIO.

Data à Reverendissimo P. M. Fr. BENEDICTO de SALAZAR, Generali Magistro Ordinis S. Benedicti, in Supremo Inquisitionis Consilio Qualificatore, Serenissimi Regis nostri in Congregatione Immaculatæ Conceptionis Theologo, & Regiæ Domûs S. Ambrosij de Cuculla Abbate.

EX commissione habita à Domino Doctore Francisco Forteza, Abbate S. Vincentij, Sanctæ & Primatis Ecclesiæ Toletanæ Prælato, Madriti, & per annexum territorium Vicario, revidi SECUNDAM exemplaris Vitæ Venerabilis Dominiæ Mariæ de Escobar PARTEM, quam ex ejusdemmet scriptis concinnavit P. Andreas Pinto Ramirez Societatis Jesu, filius Illustrissimæ Provinciæ Veteris Castellæ. Quanquam autem argumentum sit perquam delicatum, & opus præcellens, uti Lectores in ejus evolutione agnoscent, cum sit sublimissimum, utpote dives & abundans prodigiis gratijs, à Deo huic Virgini famulæ suæ præstitis; quod me tamen, ut hanc vitam approbem, censeamq; posse inoffenso decurri pede, ut ajebat Hieronymus de libris Hilarij scribens ad Lætiam, securum reddit, illud est, quia video, non solum esse scriptam à Patre Pinto, ejusdemque perspicacissimo expensam ingenio, verum etiam prudenti probatam judicio totius Provinciæ Castellæ Veteris, cujus nomine editur. Quâ quidem ego meliorem non existimo quæri posse, exquisitissimi exploratorem auri, quale præsens Liber continet, quodq; orationis insistendo exercitijs reperitur, si virgili investigetur contemplatione, & animi demissione perpurgetur. Cum verò recepta sit in scholis opinio, unum sufficere virum doctum, ad probabilitatem alicui sententiæ in triplici Theologia, mystica, morali, & scholastica, adstruendam; quantò magis id sufficiet, quod integra Provincia, quæ insignissimos protulit Viros, aurum istud examinaverit & exploraverit, tot adhibitis luminibus, ac tot undequaque aptissimis,

)(:)(

ad

ad omnigenæ doctrinæ præstantiam manifestandam, lapidibus lydijs: qua in re singularem videtur accepisse gratiam à suo Patriarcha & Fundatore S. Ignatio, tanquam ejusdem primogenita, qui post inflammatum à se cor Xaverij, sui veluti primitivi spiritus incendia, inter numerosam dispertivit progeniem filiorum, quos hæc Provincia dedit Ecclesiæ, omnes vitæ asceticæ Magistros: quorum speciali dexteritate, in pericula ducendarum ad cælum animarum, ipsam Deus eminere fecit, committendo illi arduum probandorum spirituum negotium, ut ei applicari possit, quod meus Sanctus Pater Gregorius allegoricè, de illis cœlestis Patrisfamilias servis, dixit: *Subtilia de internis intelligunt.* Et verò, ut nihil dicam de Jacobo Laynez, Ignatij in Generalatu Successore, deque primis Sancti illius Patriarchæ socijs, qui propè omnes fuere ex hac Veteris Castellæ Provincia, sufficiebat P. Balthasar Alvarez, ad præbendum tam pretiosorum metallorum specimen & experimentum, quandoquidem ab ipso Deo electus fuit in Confessarium, ac directorem Spiritus Sanctæ Tereziæ à Je su, de quo Illustris hæc Hispana complura recenset. Admirandi istius viri discipulus extitit Beatus Pater Ludovicus de Ponte, cuius vitam ac doctrinam eo tempore Deus reddidit spectabilem, ut esset columna lucens, quæ hanc Beatam Virginem viâ mundo admodum ignotâ duceret, assistendo ipsi usque ad Annum millesimum sexcentessimum vigesimum quartum, quo ex vivis excessit, & omnia conscribendo, quæ eo conscio per id tempus, quo illi fuit à confessionibus sacris, acta fuerunt. Quisquis porro hujus Virginis, ac talis Confessarij prudentiam, æquâ expenderit lance, inveniet, posse ad illum jure merito referri, quod à Deo dictum est Jeremiæ: (cap. 27.) *Probatorem dedi te in populo meo robustum, & scies, & probabis viam eorum.* Quam admirabilis in hoc genere fuerit Pater Ludovicus de Ponte, comprobant illius Libri, & clarè intelliget, quicumque duce egerit spiritualem animarum, cum exactissimè in operibus ipsius omnes mysticæ Theologiæ partes habeat explicatas. Quod attinet ad revelationes, earundemque necessariam cognitionem, propter periculum, nè veræ damnentur tanquam falsæ, & vicissim falsæ admittantur pro veris, tanti res hæc est momenti, ut nos idcirco admonuerit Sanctus Paulus (Thess. 1.) *Prophetias nolite spernere, omnia autem probate.* Ex eo jam tempore necessarium fuerit hoc documentum, cum nobis illud inculcaverit Apostolus. Reperiuntur namque nonnulli, qui adeò perfunctoriè res judicant, ut existiment, nè in aliqua revelatione erretur, expedire, si omnibus denegetur fides, vilipensis illis, tanquam periculosis, minùsve necessarijs, aut supervacaneis. Hos proinde dictamen suum corrigere oportet, animadvertendo, quod ipsis Apostolus proponit dicens, non esse aspernandas, sed examinandas, atque conferendas cum regulis Ecclesiæ, ac Doctorum, ut veræ discernantur à falsis. Qua in re hæc DEI famula tam exactâ fuit prædita cognitione, quàm ipsamet in Prima Vitæ suæ Parte explicuit, ut penitus secura sit existimanda illustratio, cujus ductum sequebatur illius spiritus, etiamque veritas, cui ejus cognitio innitebatur.

Obstupefescenda est magnitudo & copia revelationum, quarum fortunata hæc Virgo eam habuit gratiam, ut, qui eas legerit, visurus sit, quod continuatâ quasi serie sese toto promemodum vitæ ipsius decursu consequantur: & si quispiam se passus fuerit à rebus duci terrenis, fieri potest, ut ipsâ multiplicitate perturbetur, quò minùs intelligat, quid spiritus indipisci valeat. Verùm & ista ad amussim regulæ Paulinæ est exploranda, in qua id nobis Gentium Doctor consignatum reliquit, non ideo, quod revelationes sint multæ, habendas esse pro suspectis, sed revocandas, cum omnibus cognitionis earum principijs, ad examen, habito respectu tam ad Deum, quàm etiam ad personam, cui aliquid ab illo revelatur, ipsasque res revelatas: ad quæ fundamenta attendendum esse doctè advertit Pater Petrus Thyraeus, (de Div. appar. lib. 4. cap. 5. n. 3.) dicens: *Quid quod in privata nostra (persona) major animi preparatio affigenda detur? Et apti magis ad DEUM audiendum plerumque fuerint, qui privatim, ut ita dicam, cum DEO egerunt, quàm plurimi, aut Sacerdotes, aut Propheta? Hujus id argumentum est,*

quod integritas, probitasque vitæ, DEO occasionem præbuisse videatur, ut familiarius cum quibusdam ageret, & se suaque ipsis communicaret, qui jam se totos DEO, divinisque mancipassent. Ut proinde suppositâ integritate vitæ & congruentiâ, quam habere necesse est id, quod revelatur, non sit rationabile cogitare, DEUM hodièque non agere cum amicis suis, quod semper egit cum ijs, qui anterioribus seculis vixerunt. Limitem autem præfigere divinis revelationibus, vel eas contemnere, quod sint multæ, non caret impudentiâ quadam animi, etiâque judicio suo, qui eousque progreditur, videtur taxare velle DEO favores & gratias; cum tamen constet, quod delicia ipsius sint cum filiis hominum, atque, ut à Salomone dictum novimus, sic cum simplicibus sermocinatio ejus. (Proverb. c. 3.)

Revelationibus privatis non est fides, & pia credulitas neganda, dum eas asseverat, qui à vitæ, ad omnem prudentiæ & probitatis legem compositæ, integritate fuit conspicuus. Attollenda verò est cogitatio ad id, quod infinitæ consuetum est bonitati, ut sese, ita loquendo, erga suos amicos expectoret, arcana illis sua manifestando: non autem sinendum, ut terræ impacta vilescat, quasi oppressa à magnitudine & multiplicitate revelatorum mysteriorum.

Inter commendabilia, quæ ad fidem revelationibus adhibendam requiruntur, non est postremum, si acceptentur absque illarum affectatione, & silentio premantur, absque earundem propalatione; quin imò cum desiderio, nè divulgentur, evitando per secretum laqueos, quorum præbere occasionem potest applausus hominum, ob æstimationem, quam Divini favores conciliant. Id quod idem Thyreus ponderavit in Sancta Matre nostra Hildegarde, quam Prælatorum adigere oportebat imperio, ut collatas sibi à Deo gratias manifestaret: qua in re quoque, circumspicièssimè agendo, excelluit magnus Arsenius, Magister Principum Arcadij & Honorij, filiorum Theodosij Senioris. Quodsi quandoque necessitate compellebatur ad propalandas DEI revelationes, referebat illas tanquam alteri cuipiam, non verò sibi factas. Atque Sancta Lidwina idem facere studuit, ut eas non aperiret, nisi Superiorum, & sæpe DEI urgente mandato, cui propterea hæc Sancta dicere solebat: *Sufficit enim mihi gratia tua.* Taciturnitas autem ista, in non prodendis revelationibus, efficax est non solum vitæ perfectæ argumentum, sed etiam veritatis, quam continent. Jam qui attenta & matura cum consideratione legerit Vitam Venerabilis Dominæ Marinæ de Escobar, tot reperiet testimonia, ipsam non aliter processisse, quot fuerunt revelationes, in quibus se Deus illi manifestabat. Quæ in prima parte extant mirum in modum concordant cum ijs, quæ de ipsius perfectione, & felici obitu in hac secunda referuntur, & faciunt, ut absque hæsitatione pronuntiandum sit, nihil in ea tota reperiri, quod discrepet à mysterijs Sanctæ nostræ Fidei, bonis moribus, aut doctrina Patrum Ecclesiæ; quin potius præclara motiva, ad Deum in ipsius creaturis laudandum, quas summis dignatur exornare gratijs. Quocirca dignum judico esse hunc Librum, ut petita pro eo facultas concedatur. Ità sentio, in nostro Conventu Sancti Martini. Madridi 26. Aprilis, Anno 1672.

Fr. Benedictus de Salazar.

LICENTIA ORDINARII.

Nos Doctor Franciscus Forteza, Abbas S. Vincentij de la Sierra, Prælati in Sancta Ecclesia Toletana, ac Vicarius Madridi, & per adnexum territorium, hisce, quantum ad nos spectat, damus licentiam, ut possit typis mandari ac vendi liber, cujus titulus est: *Secunda Pars Vitæ Venerabilis*

)(:)(2

Domine